

Otáznik je polovica srdca

*Nedá sa milovať človeka,
ktorý má srdce plné tajomstiev*

Sofia Lundbergová

Otáznik
je polovica
srdca

Sofia Lundbergová

*Otázník
je polovica
srdca*

Preložili Zuzana Inczingerová a Lenka Kočíšová

Sofia Lundberg
ETT FRÅGETECKEN ÄR ETT HALVT HJÄRTA

Copyright © Sofia Lundberg 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © 2019 by Zuzana Inczingerová and Lenka Kočíšová
Jacket design © 2019 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6838-8

*„Všetci sme v priekope, ale niektorí
sa pozeráme na hviezdy.“*

OSCAR WILDE

SÚČASNOSŤ

NEW YORK, 2017

Stmieva sa. Slnko zachádza za vysoké domy týčiace sa za oknami. Tvrdohlavé lúče prebleskujú medzi fasádami domov ako zlaté šípy bojujúce proti pohlcujúcej temnote. Znova sa zvečerilo. Elin nevečerala doma už niekoľko týždňov. Nebude ani dnes. Pozoruje dom vzdialený iba niekoľko desiatok metrov, hľadá na divo rastúce kvety na strešnej terase, ktorá patrí jej, na červený slnečník a zapnutý gril. Úzky pásik dymu stúpa k nebu.

Mihá sa tam postava, pravdepodobne Sam alebo Alice. Alebo nejaký priateľ, ktorý sa zastavil na návštevu. Rozoznáva iba siluetu postavy, ktorá sa prechádza pomedzi rastliny.

Doma na ňu už určite čakajú. Zbytočne.

V štúdiu za ňou pobejú ľudia sem a tam. Sivomodrý záves mäkko dopadá na zem. Uprostred kulisy stojí leňoška čalúnená zlatým brokátom. Na nej leží krásna žena, ktorej krk obopínajú rady perál. Je odetá v bielej objemnej tylovej róbe, ktorá v kaskádach dopadá na zem. Vrchná časť tela sa jej leskne od oleja a nahú hrud' jej zakrýva iba perlový náhrdelník. Pery má namaľované krva-vočerveným rúžom, pokožku vyhladenú a zdokonalenú vrstvami mejkapu.

Dvaja asistenti upravujú osvetlenie, vyťahujú a znova spúšťajú veľké reflektory, nastavujú kamery, expozimeter a potom začínajú celú prácu odznova. Za osvetľovačmi postáva tím štylistov a vizážistov. Sústredene pozorujú každý aspekt scény, ktorá sa pred nimi postupne buduje. Sú odetí v čiernej. Všetci sú odetí v čiernej.

Všetci okrem Elin. Ona má na sebe červené šaty. Červené ako krv, červené ako život. Červené ako lúče zapadajúceho večerného slnka za oknami.

Elin vytrhne z myšlienok rozladené šomranie krásnej ženy, ktorá sa dožaduje pozornosti.

„Prečo vám to tak trvá? Už to dlhšie v tejto póze nevydrím. Haló! Môžeme sa už pustiť do práce?“

Žena na leňoške zavzdychá a pootočí sa do príjemnejšej polohy, náhrdelník sklzáne nabok a odhalí bradavku, pevnú a sfarbenú domodra. Hneď k nej priskočia dvaja štylisti, trpezlivo a dôkladne aranžujú perlový náhrdelník tak, aby jej ju zakrýval. Niekoľko radov perál musia dokonca prilepiť priehľadnou obojstrannou páskou. Žena sa pri dotyku strasie od zimy. Vzdychnie a zagúľa očami, jedinou časťou tela, ktorou môže voľne hýbať.

K Elin prikročí muž v obleku, modelkin agent. Skloní sa k nej a niečo jej zašepká do ucha, pričom sa mu na perách usadí pobavený úsmev.

„Bude najlepšie, ak sa konečne pustíme do práce, pretože jej dochádza trpezlivosť a to nie je dobré znamenie.“

Elin krátko prikývne a pohľadom spočinie na scenérii za oknami. Povzdychne si.

„Ak chce, môžeme to ukončiť. Máme hromadu záberov, určite budú stačiť. Koniec koncov, fotíme ju k článku, nie na obálku.“

Agent protestne zdvihne ruky a vrhne na ňu prísny pohľad.

„Kdeže, to je absolútne vylúčené. Dokončíme to.“

Elin zaženie poslednú myšlienku na domov a vyberie sa k statívu s fotoaparátom. Vo vrecku jej zavibruje mobil. Veľmi dobre vie, kto jej píše esemesku, no rozhodne sa neodpovedať. Uvedomuje si, že pre tú esemesku sa bude cítiť previnilejšie. Vie, že rodina je z nej sklamaná.

Keď sa Elin postaví za fotoaparát, modelke sa rozžiaria oči, vystrie chrbát a našpúli pery. Jemne pootočí hlavu, vlasy sa jej mierne zavlňia vo vánku a spadnú dozadu. Je hviezda, rovnako ako Elin. Čoskoro neexistuje nik iný, iba ony dve, ponorené do vlastného sveta. Elin fotografuje, vydáva príkazy, žena sa smeje a flirtuje s ňou. Tím postávajúci za nimi im nadšene tleska. V Eliných žilách koluje omamný pocit tvorivosti a kreativity.

Ubehne niekoľko hodín, kým sa Elin napokon prinúti opustiť štúdio a všetky snímky v počítači, ktoré si vyžadujú jej pozornosť. Jej mobil je plný zmeškaných hovorov a nahnevaných esemesiek. Od Sama, od Alice. *Kedy prídeš? Kde si, mama?* Preletí ich pohľadom, no neotvorí ich, aby si ich prečítala, nemá na to sily. Vonku pulzuje newyorský nočný život a ona ignoruje všetky taxiíky, ktoré prefrčia okolo nej. Asfalt je ešte vyhriaty od slnečných lúčov. Elin kráča pomaly a cestou stretáva mnoho mladých ľudí, hlučných, vysmiatych a potúžených alkoholom. Na chodníku posedávajú špinaví, zanedbaní ľudia. Nechodieva domov peši, hoci je to veľmi blízko. Ubehol dlhý čas, odkedy sa naposledy pohybovala vonku na otvorenom priestranstve a nie medzi štyrmi stenami posilňovne, domu či štúdia. Pod podpätkami cíti, že dlažba chodníka má nerovný povrch. Kráča pomaly a všima si všetky detaily. Jej ulica, Orchard Street, vyzerá v noci opustene, nikde ani živej duše, nijaké autá. Pôsobí ošumelým, spustnutým dojmom ako

ulice vo štvrti Lower East. Zbožňuje ten kontrast medzi interiérom a exteriérom, patinou a luxusom. Vojde dnu, nečujne prejde okolo driemajúceho strážnika a stlačí gombík pri výťahu. Keď sa dvere otvoria, zaváha, nemá chuť doň nastúpiť. Najradšej by zostala vonku, v pulzujúcom nočnom živote. Všetci tam vnútri určite už dávno zaspali.

Otvorí poštovú schránku a vyberie z nej hromadu listov. Odnesie si ich do neďalekej reštaurácie, obľúbeného podniku, ktorý často navštevuje po skončení neskorých fotení. Objedná si pohár Bordeaux, ročník tisícdeväťstoosemdesiatdva. Čašník však pokrúti hlavou.

„Ročník tisícdeväťstoosemdesiatdva nerozlievame. Máme už len zopár fliaš. Je to exkluzívny tovar. Bol to vynikajúci ročník.“

Elin k nej zabľúdi pohľadom.

„Záleží na tom, ako sa na to človek pozerá. Rada však zaplatím za celú fľašu, mám totiž chuť na víno. Ďakujem. Zaslúžim si to. Ročník tisícdeväťstoosemdesiatdva.“

„V poriadku, zaslúžite si to.“ Čašník zagúľa očami. „Mimochodom, čoskoro zatvárame.“

Elin mlčky prikývne.

„Neobávajte sa, pijem rýchlo.“

Prstami zabubnuje po listoch, odkladá obálky nabok, keď jej zrak zrazu dopadne na jeden list, ktorý v nej prebudí zvedavosť. Poštová známka z Visby. Švédska poštová známka. Jej meno napísané rukou, veľkými tlačenými písmenami, starostlivo zaznamenané modrým atramentom. Otvorí obálku a rozloží papier skrývajúci sa v nej. Ide o akýsi darčekový certifikát nesúci jej meno, napísané veľkým a ozdobným písmom. So zatajeným dychom prečíta vetu nad ním.

Jedna z hviezd dnes dostala meno Elin.

Dookola číta vetu písanú v nezvyčajnom jazyku. Dlhý rad súradníc odhalí, kde na nebi sa spomínaná hviezda nachádza.

Hviezda, ktorú jej niekto kúpil. Jedinečná hviezda, ktorá nesie jej meno. Musí to byť od... Mohol jej to naozaj poslať... On? Pristaví sa pri tej myšlienke, neodváža sa vysloviť jeho meno ani sama pred sebou. Tvár, ktorá sa jej však v mysli vynorí, je rovnako zreteľná ako jeho úsmev.

Rozbúši sa jej srdce. Odsunie dokument od seba. Hypnotizuje ho pohľadom. Vyskočí na nohy a vybehne von, zdvihne zrak a zahľadí sa na tmavomodrú masu bez kontúr, ktorá dominuje priestoru nad fasádami budov. V New Yorku totiž nikdy nezavládne úplná tma, nikdy nie natoľko, aby bolo možné pozorovať hviezdy voľným okom. Manhattanské mrakodrapy sa takmer dotýkajú neba, no človeku dolu na ulici sa nebo zdá neuveriteľne vzdialené. Vráti sa do reštaurácie. Čašník stojí pri stole a čaká na ňu aj s fľašou vína v ruke. Naleje jej trocha do pohára, ona ho schmatne, vypije na dúšok, ani si nedopraje čas, aby si vychutnala jeho chuť. Netrpezlivo mu rukou naznačí, aby jej dolial, a dopraje si dva výdatné dúšky. Vezme do rúk certifikát a prezerá si ho z oboch strán. Na tmavom pozadí v dolnom rohu si všimne poznámku napísanú zlatým písmom:

Videl som tvoju fotku v novinách. Vôbec si sa nezmenila.

Long time, no see. Ozvi sa!

F.

Pod ňou bola napísaná adresa. Elin sa pri pohľade na adresu odosielateľa stiahne žalúdok, vnútro jej zachváti krč. Nedokáže to ovládnuť, civie na ňu a oči sa jej plnia

slzami. Prstom prejde po iniciále F a zamrmle jeho meno. Fredrik.

Vyschne jej v ústach. Načiahne sa za pohárom vína a na dúšok ho vypije. Potom zakričí na čašníka, hlasno a bez okolkov.

„Haló! Mohla by som dostať pohár mlieka? Zrazu som neuveriteľne vysmädla.“

MINULOSŤ

HEIVIDE, GOTLAND, 1979

„Dva decilitre pre každého. A už žiadne reči.“

Malé ruky oblapili červený mliečnik, ktorý Elin práve postavila na stôl zo smrekového dreva. Dva páry detských rúk s hlinou za nechtami. Elin sa pokúsila vziať mliečnik, no bratia ju odstrkovali špicatými laktami. Navzájom sa prekrikovali.

„Ja sa chcem napiť prvý.“

„Vypiješ priveľa.“

„Daj mi!“

Hluk prerušil prísny hlas.

„Žiadne ďalšie reči, už to neznesiem. Najstarší sa napije ako prvý. Poznáte predsa pravidlá. Pre každého dva decilitre. Počúvajte Elin!“

Marianne stála otočená chrbtom, zohnutá nad kuchynskou linkou.

„Tak ste to počuli. Poslúchnite mamu.“ Elin hrubo odstrčila Erika s Edvinom nabok. Chlapci spadli z kuchynskej lavice bez toho, aby pustili mliečnik z ruky, a stiahli so sebou aj hnedý porcelánový tanier. Vzápätí sa rozhostilo hrobové ticho. Vzduch akoby zhustol a čas sa zastavil. Zvuk rozbíjajúceho sa porcelánu a rachot, ktorý nasledoval po tom, ako všetko pristálo na zemi, vystriedal výkrik.

Znova zavládlo ticho. Na plastovom obruse sa vytvorilo mliečne jazero, mlieko kvapkalo na zem a biele potôčiky si razili cestu dolu po masívnych nohách stola. Vtom zaznel ďalší výkrik. Hnev v hlase rezonoval celou miestnosťou.

„Zasrané decká, veru tak! Von! Mažte z mojej kuchyne!“

Elin spolu s bratmi bez zaváhania vybehli z dverí, naprieč nádvorím, prenasledovaní nadávkami, ktoré sa za nimi niesli z kuchyne. Postavili sa k stodole, tesne k sebe, schovávajúc sa za kopu nakálaného dreva.

„Elin, budeme teraz hladovať?“ zašepkal najmladší brat takmer nečujne.

„Edvin, čoskoro sa upokojí, to dobre vieš. Neobávaj sa. To, že sa rozbil tanier, bola moja chyba.“ Elin ho láskyplne pohladila po vlasoch a privinula si ho.

Nakoniec brata pustila. Vstala a neistými krokmi sa vydala k domu. Vnútri zahliadla maminu siluetu, skláňajúcu sa nad rozbitým porcelánom. Opatrne chytala úlomky medzi palec a ukazovák. V druhej ruke jej pomaly rástla kôпка črepov.

Kuchynské dvere boli poodchýlené a pri každom závanе vetra zavrzgali. Z odkvapu dopadali na zem kvapky dažďovej vody. Kvap, kvap. Elin zbystrila sluch. Vnútri panovalo ticho. Marianne stále čupela so zvesenou hlavou, hoci na zemi už neležali nijaké črepy. Pred ňou sa zjavila Blanka, ňuchala všade naokolo a potom sa pustila vylizovať rozliate mlieko. Nezaújímala sa o psa.

Elin sa obrnila a chystala sa vojsť dnu. Vtom sa však zhrbená postava vzpriamila. Tento pohyb spôsobil, že Elin takmer vyskočilo srdce z hrude. Zvrtla sa na päte a rozbehla sa späť k bratom. Náhlila sa cez štrkovú cestu, sprevádzaná ďalšími výkrikmi. Dobešla ku kope dreva a čupla si. Marianne sa prihnala k dverám a hodila črepy ako projektily cez celý dvor.

„Zostaňte tam, kde ste, už vás nechcem vidieť! Počujete ma? Už vás nechcem viac vidieť!“

Črepy popadali na zem. Marianne sa otáčala na všetky strany, no deti nikde nevidela. Elin sa prikrčila, objala svojich bratov a nechala ich, nech si v jej lone schovajú hlavy. Neodvážili sa dýchať, pozorne načúvali každému zvuku, každému pohybu.

„Tento mesiac zostanete o hlade. Počujete? Žiadne jedlo. Zasrané decká! Zasrané smradľavé decká!“

Zahnala sa rukami, aj keď už nemala nijaké črepy, ktoré by mohla za nimi hodiť. Elin ju skrúšene pozorovala cez dieru v hromade harabúrd naskladaných uprostred dvora. Starý nábytok, dosky, palety a podobný odpad sa mali vyhodiť už veľmi dávno, namiesto toho zostali navršené na kopu. Nakoniec sa Marianne zvrtila a vrátila sa do domu, s rukou priloženou na hrudi, akoby jej srdce zvieral krč. Cez kuchynské okno Elin videla, ako horúčkovo prehľadáva obsah kabelky, až kým nenašla, čo potrebovala. Cigaretu. Zapálila si, zhlboka vdýchla a do plafóna vydýchla oblak dymu. Perfektné kruhy, ktoré sa zmenili najprv na oválne obrazce, potom na opar, až kým nezmizli úplne. Kruhy ju upokojovali, to Elin dobre vedela. Keď jej ostal už iba cigaretový ohorok, zahodila ho do výlevky a zrazu bolo po všetkom.

Súrodenci tam zostali sedieť hodnú chvíľu. Tesne vedľa seba. Edvin sa skláňal k zemi. Paličkou kreslil do hliny čiary a kruhy. Elin sedela a mlčky pozorovala dom. Keď po dlhejšej chvíli Marianne napokon otvorila špinavé kuchynské okno, Elin k nemu pristúpila a ich pohľady sa stretli. Neisto sa usmiala a zdvihla ruku na pozdrav. Marianne sa nebadane usmiala, pery však zostali stiahnuté do úzkej čiary.

Všetko bolo ako predtým. Bol koniec.

Na parapete stáli dve vyschnuté primuly so zošúverenými kvetmi. Marianne odtrhla najsuchšie kvety a hodila ich do črepníka.

„Môžete vojsť dnu. Prepáčte. No hrozne som sa nahnevala,“ zakričala. Nato sa im obrátila chrbtom. Elin videla, ako si sadá ku kuchynskému stolu. Čupla si a pustila sa do zbierania kamienkov na zemi, obrátila ruku dlaňou nahor a vyhodila ich do vzduchu. Jeden kamienok jej pristál na dlani, no nakoniec sa aj ten zošmykol a dopadol na zem k ostatným.

„Nikdy nebudeš mať deti,“ rýpal do nej Edvin.

Elin šibla po ňom pohľadom.

„Drž hubu.“

„Bude mať asi jedno, jeden kamienok jej ostal v dlani, teda aspoň na chvíľu,“ pokúšal sa ju Erik upokojiť.

„Milí moji, naozaj si myslíte, že nám kopa kamienkov prezradí, aká budúcnosť nás čaká?“

Elin si povzdychla a vybrala sa do domu. Na polceste zastala a zamávala na svojich bratov.

„Podťe už, ideme jesť, som hladná.“

Keď sa vrátili do kuchyne, Marianne sedela na stoličke pri okne, ponorená do myšlienok. V ruke držala cigaretu a dĺžka zuhoľnatenej časti naznačovala, že je najvyšší čas odklepať ju do popolníka. Popolník na stole bol plný. Ohorok za ohorkom dusila v piesku na jeho dne. Marianne mala tvár bielu ako krieda, pohľad prázdny. Nezareagovala dokonca ani vtedy, keď sa deti usadili na kuchynskú lavicu.

Elin, Erik a Edvin jedli v hrobovom tichu. *Falukorv*, švédsku točenú salámu, každý po dva plátky, studené makaróny zlepené do veľkej hrče. Oddeliť ich od seba sa im podarilo až po riadnej dávke kečupu. Poháre boli prázdne, Elin sa teda postavila a šla po vodu. Marianne ju sledovala. Vi-

dela, ako napustila vodu do troch pohárov a postavila ich na stôl.

„Už ste sa upokojili?“ prehovorila ospalo, akoby sa práve teraz zobudila.

Elin si povzdychla, bratia sa k sebe tlačili na kuchynskej lavici.

„Podarilo sa nám rozliať mlieko, mama, nemali sme to v úmysle.“

„Nie si nejaká drzá?“

Pokrútila hlavou.

„Nie, nie som, ale...“

„Buď ticho. Mlč. Už o tom nechcem počuť ani slovo. Dojedz svoje jedlo.“

„Prepáč mama, nechcela som. Iba sme vyliali trocha mlieka a rozbitý tanier mám na svedomí ja. Na Erika a Edvina sa nehnevaj.“

„Ste neuveriteľne hluční. Musíte byť takí hluční? V jednom kuse. Už nevládzem.“ Marianne hlasno zastonala.

„Dnes nepotrebujeme nijaké mlieko. Postačí nám aj voda.“

„Som nehorázne unavená.“

„Prepáč, mama. Je nám to ľúto. Nemám pravdu, Erik? Alebo sa mýlim, Edvin?“

Bratia mlčky prikývli. Marianne sa nahla nad hrniec, nabrala lyžicou makaróny a vložila si ich do úst.

„Donesiem ti tanier, mama?“ Elin vstala a vykročila smerom ku kuchynskej skrinke, keď ju Marianne zastavila.

„Netreba, vy sa najedzte. Len mi sľúbte, že sa prestanete postrkovať. Do konca mesiaca budete piť len vodu, už nemáme nijaké peniaze.“

Erik a Edvin sa prehŕňali v jedle na tanieri, vidlička nepríjemne škripala po hnedom porceláne.

„Jedzte slušne.“

„Ale mama, musia si to predsa pomiešať. Makaróny sú studené a zlepené.“

„Neboli by, keby ste nerobili zle. Vravím vám, aby ste jedli slušne.“

Edvin prestal jesť, Erik zvesil hlavu a opatrne napichoval makaróny na vidličku. Jednu na každý hrot.

„Prečo sa vždy tak hneváš?“ zašepkal Erik a uprel zrak na Marianne.

„Mali by ste stolovať tak, ako keby ste jedli so samotným kráľom. Počujete ma? Moje deti sa musia vedieť správať slušne za každých okolností, akoby mali stolovať s kráľom v hociktorý deň.“

„Už s tým prestaň. Hovorieval to otec, keď bol opitý. Nikdy predsa nebudeme stolovať s kráľom. Ako by sme aj mohli?“ zavzdychala Elin a odvrátila hlavu.

Marianne sa v hneve načiahla za príborom a hodila ho na stôl s takou silou, až nadskočil a padol na zem.

„Už to viac nevydržím. Jednoducho už ďalej nevládzem. Počujete?“

Marianne pozbierala všetky tanieri a odniesla ich do výlevky. S riadom narábala veľmi hrubo. Elin veľmi dobre vedela, že takáto nahnevaná býva len vtedy, keď je hladná. Preto svojich bratov zastavila, keď si chceli dopriať dupľu.

„Už sme dojedli, mama, zostalo tu ešte pre teba.“

Elin zabľúdila pohľadom k bratom, ktorí ešte vždy sedeli za stolom, v zadúšajúcom tichu hľadeli na svoje dočista vylízané tanieri. Edvin so svojimi neposlušnými blondavými kučerami, ktoré ešte neokúsili čepeľ nožníc, hoci už oslávil siedme narodeniny a nedávno nastúpil do školy. Kučeravili sa mu okolo uší a na krku a pripomínali zlatistý vodopád. A Erik, iba o rok mladší, no oveľa statnejší a zdatnejší. Jemu sa vlasy nikdy ne-

kučeravili. Marianne mu pravidelne holila hlavu strojčekom. Nahladko vyholená hlava len zvýrazňovala jeho odstávajúce uši.

„Najedli ste sa dosýta.“ Elin na nich vrhla významný pohľad. Neochotne prikývli a zoskočili na zem.

„Môžeme odísť?“

Elin prikývla. Bratia zmizli kdesi na hornom poschodí. Ona zostala sedieť na mieste a počúvala buchot riadu. Pozorovala zakrivený chrbát zohýbajúci sa nad prinízkou výlevkou. Zrazu všetky pohyby ustali.

„Aj tak sa máme dobre, nemám pravdu?“

Elin neodpovedala. Marianne sa k nej neotočila. Ich pohľady sa nestretli. Opätovne začala hrmotiť riadom.

„Čo by som si bez teba počala? Bez tvojich bratov? Ste môj trojlístok.“

„Čo keby si sa menej hnevala?“

Marianne sa otočila. Slnečné lúče prenikli cez kuchynské okno a dotkli sa skiel v jej okuliároch, čím zvýraznili špinu na nich. Zahľadela sa jej priamo do očí, s námahou preglgla a pristúpila k hrncu. Lyžicou naberala studené makaróny.

„Naozaj ste sa najedli dosýta? Si si istá?“

Marianne si k nej prisadla a nežne ju pohladila po vlasoch. „Náramne mi pomáhaš, bez teba by som to nikdy nezvládla.“

„Naozaj nemáme žiadne peniaze? Ani na trochu mlieka? Veď ty si kupuješ cigarety.“ Posledné slová zamumlala Elin s pohľadom zabodnutým do stola.

„Nie. Tento mesiac nie. Cigarety sa mi takmer minuli a na ďalšie nemám. Zaobstarala som auto, bez toho sa nezaobídeme. Nezostáva nám nič iné, iba sa živiť tým, čo máme v komore, ostalo ešte niekoľko konzerv. A z kohútika nám tečie voda, keď budeš hladná, napi sa.“

„Zavolaj starej mame. Popros ju o pomoc,“ zahľadela sa na ňu Elin prosebne.

„Nikdy v živote,“ zamietla a pokrútila hlavou. „S čím by nám tak pomohla? Veď sú rovnako chudobní ako my. A nemám v úmysle sa niekomu sťažovať.“

Elin vstala a zašmátrala vo vrecku svojich tesných džínsov. Vytiahla z neho dva vrchnáky, časť žltého pera, dve špinavé jednokorunáčky a dve mince v hodnote päťdesiat öre.

„Mám len toto.“ Postupne ich vyložila pred Marianne.

„Postačí to na liter mlieka. Ak budeš mať zajtra čas, zastav sa v obchode. Ďakujem ti. Keď dostanem peniaze, vrátim ti rovno štyri koruny. Sľubujem.“

Elin sa vytratila z domu. Von, do vlhkého teplého západu slnka. Marianne sedela stále pri stole. V ruke držala zapálenú cigaretu.

* * *

Elin počítala dažďové kvapky dopadajúce na zem z odkvapu. Pomaly si razili cestu cez ihličie, ktoré upchalo dieru. Keď dopadli do modrého vedra, ktoré Marianne dovliekla z ktoréhosi susedného dvora, nevydali nijaký zvuk. Nachádzal sa v ňom totiž prostriedok na zdolanie zla. Zdolanie zla. Elin sa páčil tento výraz aj obsah vedra. Kiežby sa v ňom nachádzalo aspoň trochu prostriedku na zdolanie zla, ktorý by si mohla v prípade potreby požičať. Šibla pohľadom po vedre a zachrípnutým hlasom vyriekla zaklínadlo:

„Urob tak teraz. No tak, premôž všetko. Všetko, čo je zlé.“

Jej tajná skrýša sa nachádzala za rohom domu. V zadnej časti, o ktorú sa nikto nezaujímal a kam nikto nikdy ne-